

Ronnie Rabies and the Natural Bulge

Eerder verschenen werken van Ramon Bruin:

Ramon Bruin

*Ronnie Rabies and the
Natural Bulge*

Fictieve uitgeverij *Rough Skirt Publishing* ©

Schrijver: Ramon Bruin

Coverontwerp: Ramon Bruin

Illustraties: Ramon Bruin

ISBN: 9789402107470

© Ramon Bruin

Inhoud

	Inleiding	
Hoofdstuk 1	Het begin	
	- Bas Maatglas	11
	- Menno Rietveld	29
	- Jacco Krildrager	42
	- Hans Ruijgrok	60
	- Paulien de Raaf	81
Hoofdstuk 2	De Band	
	- Bas Maatglas (zanger/gitarist)	87
	- Menno Rietveld (gitarist)	110
	- Jacco Krildrager (basgitarist)	134
	- Hans Ruigrok (drummer)	153
	- Ans Krildrager - van Garderen	173
Hoofdstuk 3	Het Succes	
	- Bas Maatglas (zanger/gitarist)	177
	- Menno Rietveld (gitarist)	187
	- Jacco Krildrager (basgitarist)	195
	- Hans Ruigrok (drummer)	201
	- Ome Cor	211
	Dankwoord	215

Inleiding

Muziek. Eén van de meest verkochte geluiden op een cd. Achter goede muziek schuilt vaak een goede band. Niet perse beroemde bands. Soms maken de minder bekende bands ook muziek van wereldformaat. Elke band heeft zijn eigen verhaal. Zijn eigen afkomst. Z'n *roots*.

Voordat een band bekend wordt, is er vaak jaren aan de weg getimmerd. Keihard werken met maar één doel voor ogen. Uiteindelijk geluisterd worden en gerespecteerd worden voor de muziek die je creëert.

Je hoort het verhaal van een band vaak pas als de band beroemd is. Dan lees je de interviews, hoor je de plannen, zie je de optredens en zie je het succes.

Om dit boek te kunnen schrijven ben ik op zoek gegaan naar het verhaal voor de roem. De geboorte en het opgroeien van een band. Het verhaal achter een band, welke aan de roem heeft mogen ruiken. Het verhaal van de weg naar deze roem. De muziek, de passie, de shows, groupies, drank, drugs en de problemen die het met zich mee bracht. De *rock 'n roll lifestyle* van vier plattelandsjongens.

Zij speelden onder vele bandnamen, zoals *Dashing Gourd*, *Black Daughter?*, *Worms of Consumption*, *Clay*

*Medicine, Fast Bull, Meat Missile, The Marcy Darcy's,
Rubber Robber Rubber Rubber.*

Ze hebben vele nummer geschreven, waaronder
*Flabbergasted Cabdriver, Sort of Beard, Under the Slab,
Glowing Bakelite, Let's Play Gertrude, Urine Cattedrum,
Candy Whistle Groupie, Drunken Monkey, Nuts of Pepper*
en *Mermaid Puntang*.

Zij hebben het allemaal meegemaakt. Na een uren-
lange zoektocht heb ik elk van de bandleden weten te
traceren. Ik heb ze geïnterviewd en aan mij wilden ze
hun verhaal vertellen. In dit boek laat ik hun dan ook
vertellen. Hun eigen verhalen. Exclusieve interviews.

Het verhaal van:

Bas Maatglas	-	zanger/gitarist
Menno Rietveld	-	gitarist
Jacco Krildrager	-	basgitarist
Hans Ruijgrok	-	drummer

Een oud Afrikaans gezegde:

Ni Urb, No Mar

Hij die nooit trommelt, zal ook nooit mis slaan

Het begin

Bas Maatglas

Hoe begin je een band? Goeie vraag om je interview mee te beginnen. Daar heb ik niet echt een antwoord op. Misschien als je tig jaren ervaring hebt en al een tijdje rondvliegt in de muziekwereld, kun je wat muzikanten benaderen om een band te vormen. Zo ging dat niet bij ons. Bij ons ontstond het gewoon. Wij hadden echt geen ervaring.

Wij zijn opgegroeid in een dorp, waar niet zo veel te doen was. Dat geldt voor elk dorp, naja, behalve voor Omelen. Die had in die tijd een skatebaan. Zo'n half-pipe, weet je wel? Dat was echt uniek in die tijd. Die hadden genoeg te doen. Beetje rondhangen. Beetje skateboarden. Nee, dat hadden wij allemaal niet. Zo veel luxe.

Om het dorp te ontvluchten gingen we één keer per jaar op vakantie. Zo zag ik dat. Daar keek je dan ook het hele jaar naar uit. Dan namen mijn ouders mij mee

naar een camping op de Veluwe. Een week lang badmintonnen in de bossen naast je caravan tussen de hazenkeutels. Dat vond ik altijd mooi. In die tijd ging bijna niemand naar het buitenland op vakantie. Ja, Floep. Die wel. Floep Knookpijn van de snackbar. Die reisde toen wel. Nu gaat iedereen maar naar het buitenland. Dat begrijp ik niet. In het buitenland eten ze geen haring of gebakken bokking. Daar eten ze vis zonder uitjes. Daar hebben ze tien verschillende soorten ijs. Ik wilde alleen maar ijs met boerenjongensmaak. Dat was voor mij vakantie. Op de camping kon je pingpongen op betonnen pingpongtafels. Dat is veel leuker dan strandtennis. Zo'n balletje wordt altijd hooguit driemaal over en weer geslagen. Niet zo vreemd dat strandtennis nooit een Olympische sport is geworden. Ik was sowieso geen strandmens. Ik was meer van het zwembad. Het zoute water in de open wonden van je, door inheemse schelpen opengereten, hielen. Nee, geef mij maar een schoon, zoet chloorbad. Naja schoon. Dat was nogal relatief natuurlijk. In die tijd plaste er veel mensen in het zwembad. Ik ook. Ik plaste er stiekem in, omdat ik altijd dacht dat ik de enige was. Totdat ik ooit een keer met een duikbrilletje onderwater zwom en ik bij meerdere recreanten een groene wolk om hun kruis zag. Ik begreep dit eerst niet, maar later besepte ik dat geel en blauw groen maakt. Ik voelde meteen mijn schaamte wegebben. Ik was niet meer de enige. Iedereen plaste in het zwem-

bad. De volgende dag stond ik dan ook op de rand van het zwembad en liet ik mijn urine vrijelijk kletteren in het chloor. De badjuf maakte mij er toen hardhandig op attent dat dit niet helemaal de bedoeling was. Ik besefte toen dat je alleen stiekem mocht plassen. Jammer, want ik was een goeie plasser. Mannelijkheid werd toen al gemeten met ver plassen. Ik was gezegend met een bovenmaatse plasspier. Ik kwam ver. Ik imponeerde mensen hier echt mee. Als ik mijn buikspieren flink aanspande kwam de eerste stoot meters ver. Het was ook een mooie strakke straal. Sommige plasten vroeger met een dikke kletterende straal, zoals je olifanten weleens ziet doen in natuurprogramma's. Ik niet. Strak, ver en met volle controle. Ik kon mij weleens verbazen over de schoonheid van mijn zeikstraal. In het begin plat, maar na een centimeter draaide deze, waardoor een halve spiraal ontstond en daarna vervolgde het zijn weg in een ronde vorm. Nog steeds trouwens! Tenzij ik geneukt heb. Dat begrijp ik nog steeds niet. Na het neuken plas ik een dubbele straal. Links en rechts! Je zou misschien boven en onder verwachten, omdat dit correspondeert met de spleet op de punt van mijn pik. Na het neuken pis ik vaak zowel links en rechts naast de pot. Daar had ik later nog weleens een nummer over geschreven. *One Direction is Gay*. Deze plaat verkocht in eerste instantie slecht, maar omdat er laatst in het buitenland een jongetjesband werd verzonnen met een soort gelijke naam, werd het

nummer anders geïnterpreteerd en schenen de verkoopcijfers weer omhoog te schieten. Maar goed, over het algemeen moesten we onszelf dus vermaken. Dat gaf op zich ook niks, want dat lukte ons prima. Ieder had zo z'n vriendjes en z'n hobby's. Jacco bijvoorbeeld. Jacco Krildrager, die hield in zijn jongere jaren verschrikkelijk veel van vissen. Deed hij elke dag. Vond hij prachtig. In die smerige prutslootjes. In het kanaal. Elke dag. Of oorlogje spelen. Hield hij ook heel erg van. Als hij zijn kinderfeestje gaf, wisten we van te voren altijd wel waar we aan toe waren. Is wel prettig. Ik hield toen al niet van verrassingen. De enige die mij mocht verrassen was David. David Koperveld van de Dorpsstraat. Die was in die tijd altijd bezig met trucjes. Hij had ooit een keer voor zijn verjaardag een goocheldoos gekregen en was sindsdien altijd bezig met trucjes. Zo liet hij lucifers verdwijnen in rode zakdoeken en toverde hij een rijksdaalder in je oor. Daar was je lekker mee. Zo'n grote munt zat al vrij snel muurvast in je oorschelp. Maar niemand wist hoe hij het deed. Niemand begreep zijn trucjes. Hij wist er iedereen mee te fascineren. Mensen uit het dorp stapten schaamteloos op hem af en vroegen dan 'David, tover eens een plamuurmes'. Sporadisch deed hij dit dan, maar meestal trok hij een duif uit je broekspijp. Het motiveerde hem wel om grotere en complexere trucs te doen. Dan bond hij zichzelf vast met een touw en ging hij op de weg liggen. Wij ston-

den dan met twintig man op de stoep naar David te kijken hoe hij stuiterend, als een gruizige made, op het wegdek zichzelf poogde te bevrijden, voordat hij werd overreden door een willekeurige auto. Het was in die tijd niet druk op de weg, dus vaak had hij wel een uurtje of twee de tijd. Het kon soms best spannend zijn, maar meestal zag je wel ontsnappingsmogelijkheden. Hij had geen assistent, dus hij was al grotendeels bewegingsbeperkt na één lus om zijn armen en middel. De knoop was ook niet bepaald een complexe zee-mansknoop. Het was meer een strik. Het was alleen spannend als hij bovenop de strik ging liggen. Hij heeft dit jaren volgehouden. Ik hoorde later dat hij zijn goochelaarsgeluk in het buitenland ging beproeven. Ik vraag me af of ze in het buitenland wel hebben behoefte aan stijve touwtjes- en slappe toverstokjestrucjes. Menno Rietveld was ook een vriend van mij. Die zat iets anders in elkaar. Wel dezelfde botstructuur, maar geestelijk een heel ander persoon. Die zag zichzelf vroeger als straatvechter. Als ninja. Waagde het niet om hem *kroepoekrigger* te noemen, dan werd hij woest. Ging hij voor je staan. Met rood hoofd. Gebalde vuistjes met de rug van zijn hand naar jouw gericht. Hij sloeg toch nooit. Dat wist je. Hij kon niet vechten. Hansie Ruijgrok, die hield vroeger van dansen. Of hij danste in elk geval. Met een meisje. Misschien moest hij wel van zijn moeder, dat weet ik eigenlijk niet. Maar hij danste wel heel veel. Tapdansen enzo. Met

dat geklakker met die ijzeren zolen op de maat van de muziek. Misschien wel de belachelijkste dans ooit bedacht. Op de Russische kozakken dans, na dan. Lekker passief met je armen over elkaar gehurkt schuin voor je uit trappen. Nee, lekker romantisch.

We moesten natuurlijk ook gewoon naar school. Daar is het misschien wel allemaal begonnen. We kregen muzieklessen van meester Frans. Iedereen in de klas kreeg dan een trommel, een woodblock, een fluit of een triangel en moesten we allemaal meetikken op de muziek. Als een doep. Liedjes zingen over een chinees joch met een xylofoon enzo. Verschrikkelijk vond ik het. Begrijp me goed, muziek vond ik fantastisch, maar wat die man ons probeerde bij te brengen. Hou toch op. Hij was niet goed bij z'n hoofd. Kies dan goeie muziek. Of überhaupt muziek. Niet van die achterlijke klote kinderliedjes, met een ritme, waarin je na een halve minuut dood verveeld. Al vrij snel bedachten we onze eigen ritmes en begonnen als mongolen op die instrumenten te rammen. Dit zorgde er altijd wel voor dat we moesten nablijven.

Vaak was meester Frans er ook niet. Hij had drankproblemen. Die gozer was altijd bezopen. Scheelde hem geen ene rotmoer. Dat vond ik dan wel weer mooi. Hij woonde toen in de Fazantenlaan. Ik, Jacco, Menno en Hans liepen een keer 's avonds langs zijn huis. Beetje ravotten, weet je wel. Het was al donker. Zijn gordij-

nen waren niet helemaal dicht. Er scheen nog wat licht naar buiten. We waren er heen gelopen en we keken door het raam naar binnen. Daar zagen we hem zitten. In z'n fauteuil. Slapend. Onderuit gezakt met z'n half slappe lul in zijn handen. Borrelnoten in zijn schaamhaar en op zijn kleine zwart/wit tv'tje speelde een pornofilm met twee scharende lesbiennes in tuinbroeken en houthakkersbloesjes. Lege flessen drank naast zijn stoel. Stapels ongeopende post op de salontafel. We wisten al genoeg. De volgende dag zouden we geen muziekles krijgen van meester Frans. Net toen we weg wilden gaan kwam Brenda aan lopen. Die zat bij ons in de klas. Wij vertelden haar wat we hadden gezien tussen de gordijnen. Zij lachen. Ze wilde meteen kijken en dat deed ze ook. Het zat ons wel goed, weet je wel. Ik blijf niet naar lul kijken. Brenda keek door het raam en je zag haar schrikken. Die kon het niet aan blijkbaar. Huilend rende ze weg. Wij lachen.

Als meester Frans er dan weer eens niet was, nam onze vaste lerares, juffrouw Paulien het weleens over. Op dat niveau muziekles geven, kon elke boerenlul. Jufvrouw Paulien. Wat een verschrikkelijk mens was dat. Dat kon je nog beter dronken Frans hebben. Ik denk ook niet dat dit het begin is van onze muzikale ambities. Het is je jeugd. Daar is misschien wel een basis gevormd, maar deze school heeft ons niet in een

muzikale richting geduwd. Meer een sportrichting. Dat was belangrijk. Voetbal. Als ik iets verschrikkelijk vond, was het voetbal. Wat een domspelletje. Met een bal. En gras met witte strepen. Voetbal was iets waar we alle vier een hekel aan hadden. Dat lieten we lekker over aan Rogier, Erno en Maarten enzo. Die vonden dat leuk. Die schepten daar ook altijd over op. Dan hingen we op het bruggetje van de Meekelerweg en kwamen ze langs fietsen. Met hun sporttassen. Dan vroegen ze; 'Heb je ons nog gezien? Nee? Sjesus, zoals ik die bal er met een omhaal intrapte. Winnende doelpunt. Tegen AFC'. Zo, weet je wel. Het interesseerde ons gewoon geen bal, om het maar even in voetbaltermen uit te drukken.

Jaren later hoorde ik dat Rogier het, wederom toepasselijk spreekwoordelijk, ver had geschopt. Rogier was trainer geworden bij Hapoel Beër Sjeva. In Israël. Hij had één wedstrijd verloren tegen nog zo'n lullig Oostblokclubje en werd met een kalashnikov door zijn donder geschoten. Twaalf keer. Hij leeft nog wel, geloof ik, maar hij zou het liever niet meer doen, weet je wel. Dat is voetbal.

Ik weet nog goed dat we altijd grapjes bedachten over juffrouw Paulien. Omdat ze zo lelijk was. En dom. En zo vreemd rook altijd. Stonk, mag ik gerust zeggen. Ken je die geur als je een bal maakt van een flinke hand

vers gras en deze een kwartier lang over een autoband wrijft? Dat zurige. Zo rook Paulien.

We treiterden Paulien altijd. En Frans ook. We stookten altijd lekker de sfeer op tussen die twee en deden net of Frans allemaal lelijke dingen over haar zei.

Meestal was de klas eerder in het lokaal dan juffrouw Paulien. Elke keer schreven we dan een 'Frans zegt' grap op het schoolbord. Met grote letters. In krijt.

Ik kan er nog een aantal herinneren.

'Frans zegt' grappen over juffrouw Paulien:

Frans zegt dat u in gemiddeld tweeënhalve minuut, met u handen op uw rug gebonden, een geraamte van een koe schoon stript

Frans zegt dat u bent opgevoed in ongerept Sumatra door wilde bouwiers

Frans zegt dat u melk rechtstreeks uit een koe drinkt

Frans zegt dat uw favoriete cadeau een bebloede kluij is

Frans zegt dat de ammoniak geur in de klas komt van het bakenen van uw territorium

*Frans zegt dat uw Siamese tweeling zus jaren
geleden chirurgisch is verwijderd en ondergebracht
is op een kinderboerderij*

*Frans zegt dat u het liefst bij de koffie twaalf pond
rauwe kipfilet eet*

*Frans zegt dat u tijdens uw visvakantie een keer in
één klap acht zalmen uit de rivier sloeg*

*Frans zegt dat u zich eenmaal per dag ongegeneerd
schoonlikt*

*Frans zegt dat u op uw verjaardag betrapt bent in
een hoek van de kamer, knagend aan een
kinderschedel*

*Frans zegt dat u toen 282 jaar oud werd.....in
honden jaren*

*Frans zegt dat uw puisten bewoond worden door
termieten*

*Frans zegt dat u in plaats van gehakt, kuikens door
de pasta prakt*

*Frans zegt dat u twaalf tepels hebt, allen vernoemd
naar tropische stormen*

*Frans zegt dat u onder de douche geen badmuts,
maar een geitenblaas op uw hoofd draagt*

*Frans zegt dat u soms een compleet schaap als
tampon gebruikt*

*Frans zegt dat u uw benen scheert een kaasschaaf op
de maat van Duitse schlager muziek*

*Frans zegt dat u uw haar kleurt met ossengal en
schapenbloed*

*Frans zegt dat u een halve makreel als
deodorantroller gebruikt*

*Frans zegt dat u posters in uw slaapkamer heeft van
Adolf Hitler en David Hasselhoff*

*Frans zegt dat u afgeknipte teennagels verzameld
van mensen met huidziekten*

*Frans zegt dat u elke dag een masker van
varkensreuzel draagt*

*Frans zegt dat de vroegere indianen hun pijlpunten
insmeerde met uw rugzweet*

*Frans zegt dat er een keer dertien Vlaamse reuzen
levend uit uw uitwerpselen zijn gered*

Zo hadden we nog veel meer 'Frans zegt'-grappen bedacht. Elke dag weer. Ze trok zich er niks van aan. Dat dachten we tenminste altijd.

Maar onze latere muzikale talenten hebben we niet aan hun te danken. Er was gewoon niet veel te doen. Ik luisterde zelf altijd veel naar muziek in die tijd. Nog steeds, trouwens. Vond ik prachtig. Dat inspireerde mij heel erg. Op een gegeven moment wilde ik dat toch zelf proberen. Je weet wel hoe dat gaat. Zachtjes neuuriën op de fiets onderweg naar oma. Zachtjes neuuriën als je wachtte op de bus. Later ging ik wat harder zingen. Onder de douche enzo. Ik begon het mooi te vinden. Of mooi? Het klonk voor geen ene meter, maar ik had er wel heel veel plezier in. Dan was ik op het land aan het bollen rooien en zong ik. Eerste zacht en later al harder. De andere jongens op het land hoorden dit en reageerde hier positief op. Er was geen radio op het land, dus we luisterden alleen maar naar de wind. Toen ik zag dat de jongens het fijn vonden om eens iets anders te horen zong ik al meer, al harder. Ik kwam thuis, ging aan tafel, en at stoofpot. Toen vertelde ik wat ik van mijn bollenrooigeld wilde kopen. 'Pap, mam, ik ga een gitaar kopen'. Ik weet nog goed hoe mijn vader reageerde. Woorden als domme zak en achterlijke gladiool vlogen over de stoofpot heen. Hij vond mij een dwaas. Wat heb je nou aan een gitaar? Ik moest sparen. Voor een brommer, een rijbewijs, een